

Gebroken akkoorden

Zelfliefde als refrein.

Attie Doting

Gebroken akkoorden, zelfliefde als refrein

Copyright © 2025 Falin, rode oortjes serie

Auteur: Attie Dotinga

Druk: Bookmundo.com

Vormgeving en layout: Boekenwijs.

ISBN: 9789403850597

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

‘Piper heb jij de schalen met hapjes in de artiestenfoyer gezet?’
Mijn vaders stem bulderde boven het lawaai van de
afwasmachine uit.

Ik stak maar mijn duim op om te voorkomen dat ik moest
schreeuwen.

Een grote grijns trok over zijn gezicht. ‘Top,’ vormde zijn mond.
Ik wist dat hij altijd in de stress schoot als er een bekende band
bij ons in het theater optrad.

Dagen van tevoren had hij al Peter alle lichten en
geluidsinstallaties laten checken. Hij liet niets aan het toeval over
en ook al kwamen ze pas de volgende dag, het moest allemaal
perfect zijn.

Ik veegde het zweet van mijn voorhoofd. De grote afwasmachine
waar ik rekken in duwde met vieze vaat die er dan weer schoon
aan de andere kant uitkwamen, produceerde een hoop warmte.
De laatste vaat kwam eruit en dan was het weer zaak alles op te
stapelen en op de vast plek neer te zetten, zodat het barpersoneel
alles weer terug kon vinden.

‘Wat doe jij nog hier?’ vroeg Trevor, ‘Jij hebt toch over een drie
kwartier zelf een optreden te doen?’

Zijn blauwe ogen keken me onderzoekend aan.

‘Ik ga al,’ beloofde ik en dronk nog even snel mijn glas water
leeg.

Toen rende ik in de richting van de kleedkamer en de
artiesteningang.

Mijn tas stond al klaar met schone kleding en mijn gitaar was al gestemd.

Snel sprong ik daar nog even onder de douche om het zweet van mijn harde werk kwijt te raken. Het voelde zo zalig om een verfrissende douche te nemen.

Ik wist dat al mijn energie weer in de muziek zou verdwijnen, maar ik verheugde me iedere keer weer op een optreden.

En natuurlijk was mijn vader een beetje bevooroordeeld en prijsde mij en de band overal aan bij andere Theaterdirecteuren. Dus traden we regelmatig op.

'Ik zocht je,' hoorde ik opeens een stem luid boven het geklater van het water uit.

Jeremy gokte ik, onze gitarist en mijn knipperlicht vriendje.

Ik zag inderdaad zijn silhouet door het ondoorzichtige glas van de douchecabine heen.

'Geef me mijn handdoek even aan,' eiste ik en schoof de deur open. Jeremy hield de handdoek op een afstandje van mij. Zijn bruine ogen keken mij hongerig aan, zijn blik gleed langzaam over mijn naakte lichaam.

Hij deed een stap in mijn richting en zijn mond met de zachte lippen landde op de mijne. Zijn honger wakkerde de mijne aan. Zijn grote bruine hand lag in mijn nek en zijn andere streek brutaal over mijn borsten.

'Je maakt me geil,' bromde hij.

'Je bent altijd geil.'

'Klopt,' Hij grijnsde en voelde aan zijn gulp waar duidelijk te zien was in wat voor staat hij was.

Het wakkerde mijn lust aan en ik genoot even van zijn gestreel.

'We moeten over een half uur optreden Jeremy,' stribbelde ik wat tegen.

'Iedereen is er al klaar voor, behalve jij zoals altijd,' bromde hij en bracht zijn hand naar mijn venusheuvel. 'We hebben nog tijd voor een snelle wip.'

Ik was ook niet meer in staat om te weigeren.
Mijn hartstocht schoot door het dak toen hij mijn clitoris vond.
Snel bevrijdde hij zijn penis en voorzag hem van een hoesje.
Ik boog voorover en hield me vast aan de wastafel.
Ruw kwam hij bij me binnen en voerde meteen het tempo op.
Mijn hand gleed naar mijn klitje zodat ik mezelf de nodige steun gaf om snel klaar te komen.
Mijn hartstocht trok als een golf door mijn lichaam.
Al snel volgde de bevrijdende explosie.
Jeremy was nog niet zo ver en verhoogde nog eens de snelheid waarmee hij me neukte.
Mijn vagina was zo gevoelig door mijn orgasme dat ik meteen weer doorschoot naar de top van de berg van hartstocht.
Ik hijgde en kreunde en voelde die keer mijn vaginale orgasme dat licht en ontspannend was.
Jeremy's adem stokte en hij kreunde toen hij klaarkwam.
Voorzichtig trok hij zich terug.
'Jezus Piper, jij maakt me altijd zo hitsig.'
Ik keek hem aan in de spiegel en grinnikte.
'Zo niet mijn schuld Jeremy. Jij wordt al hitsig van de wind.'
Hij grijnsde.

Vijf minuten later kwam we de kleedkamer binnen van mijn band 'The Clouds'. We bestonden uit vier muzikanten, Caleb speelde de slaggitaraar, Jeremy speelde basgitaar en de drums was Holly haar gebied. Ik was de leadzangeres, maar speelde ook nog de leadgitaar.
En ik schreef de liedjes.
'Ze was nog in de douche,' verklaarde Jeremy alsof het logisch was.
'Natuurlijk,' bromde Caleb.
Verrast keek ik hem aan.
'Alsof ik altijd onder de douche sta.'

‘Echt wel,’ klonk het instemmend.

‘Het is zo Piper jij bent meestal nog aan het douchen als wij al klaar staan;’ zei Holly lachend.

Ik lachte ook en ving even de blik van Jeremy die knipoogde.

Het was tegen mijn principes om net voor een optreden te vrijen, dacht ik altijd, maar ik was blijkbaar ook niet helemaal tegen.

Het gebeurde de laatste tijd wel vaker.

We kregen een seintje van Carla die in het theater het optreden altijd regelde. We moesten op.

Het was weer zo heerlijk om op te treden. De zaal was goed gevuld. Ik wist dat we een grote groep vaste fans hadden en dat was fijn. Nu en dan zag ik filmpjes van ons optreden terug op de socials.

Er was ook commentaar op de muziek van de band, tenminste online. Soms werd het afgekraakt.

Ik wist wel dat de jongens allebei niet zo muzikaal waren en Holly verloor we eens het ritme.

Maar het was een hobby en ik genoot ervan.

Een keer was ik uitgenodigd om bij een andere band te spelen, maar ik kon mijn vrienden niet in de steek laten. We waren een hechte groep.

Het zweet droop van onze lichamen. De lampen op het podium waren fel en heet. Mijn lange roodbruine haren plakten aan mijn voorhoofd.

Het laatste lied was een ballade, waarmee ik afsloot.

De rest van de band had rust en ik nam plaats op mijn kruk in de schijnwerpers.

‘Loneliness is a blessing’ heette het lied en ik had het al een paar keer op het podium laten horen. Het werd ook al als verzoeknummer gevraagd.

Het ging over alles verliezen, bijna niet meer kunnen ademen en thuiskomen bij jezelf. Een harde, maar goede les.

Er werden aanstekers omhoog gehouden en ik vermoedde dat mijn vader afkeurend tussen de coulissen stond.

Hij kwam altijd kijken als ik optrad. Meestal maar een of twee liedjes, maar hij was er altijd.

Mijn grootste fan.

Ik boog diep na het lied, uit dankbaarheid dat de fans onze muziek waardeerde en dat deden de anderen ook.

Toen verlieten we weer het podium.

‘Ga je weer douchen?’ fluisterde Jeremy in mijn oor.

Zijn blik gleed even naar mijn décolleté waar het zweet tussen mijn borsten gleed. Opeens voelde het erotisch door zijn hitsige blik.

‘Ik moet nog werken, helpen opruimen en zo, Jeremy.’

‘Nee, we gaan douchen en dan eerst nog iets eten, voordat jij je weer gaat uitsloven achter de bar.’

Ik glimlachte.

‘Kom.’ Hij trok me mee naar de grootste badkamer die er was.

Zijn mond was meteen op de mijne, hongerig en verlangend.

We trokken snel onze kleding uit en Jeremy deed de douche aan.

Hij trok me eronder, zijn handen grepen mijn volle borsten, mijn tepels prikten van verlangen.

Ik greep zijn pik en duwde deze tegen mijn klitje aan, wat heerlijk warm en vochtig voelde. Mijn heupen bewogen naar voren en de zijne ook. Hij draaide me met een ruk om, zeepte mijn borsten in en vingerde me.

Iedere keer als mijn billen tegen zijn buik aan botsten voelde ik zijn hete pik tegen mijn billen slaan.

‘Condoom Jeremy,’ hijgde ik.

‘Kan het niet een keertje zonder?’ smeekte hij.

‘Nee.’ Ik was resoluut. Ik wilde geen kind. Ik zocht de ware liefde.

Hij stapte even onder de stralen vandaan en kwam terug met zijn pik in een hoesje. Hij neukte mij staand, met onze gezichten naar elkaar toe, terwijl hij mijn billen masseerde.

Even verslaptte onze aandacht omdat er in de badkamer naast ons opeens herrie klonk. Daar werd iemand anders geneukt, zoveel was duidelijk.

‘Holly,’ fluisterde Jeremy lachend, ‘Ze heeft eindelijk Caleb verleidt.’

De gedempte geluiden naast ons waren een stimulans voor onze lusten en al snel kwam ik dan ook klaar.

Jeremy's orgasme liet ook niet lang op zich wachten.

We zaten al een kwartier aan de bar in de foyet met ons drankje en een portie friet uit de keuken toen Caleb en Holly de foyet kwamen binnenlopen.

‘Heerlijk die douches, hè?’ zei Jeremy met een grijns tegen Caleb, die alleen maar glimlachte.

Er kwam een klein groepje fans bij ons staan en ik zag Jeremy enthousiast met een paar meisjes praten. Hij genoot zichtbaar van de aandacht. Ik glimlachte toen een van de dames hem een kus op zijn wang gaf. Zijn blik ging even naar mij.

Maar ik vertrouwde hem, net zoals hij mij vertrouwde.

We hadden zo vaak seks dat het wel goed zat met de liefde.

Holly schoof op de kruk naast me en deed een greep in het bakje met nootjes.

‘Zijn jullie verliefd, Caleb en jij?’ vroeg ik.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei ze.

‘Maar jullie hebben toch net in de badkamer gevreeën?’ verrast keek ik haar aan.

‘Ja, naast jullie, maar jij en Jeremy hebben toch verder ook geen relatie. Het is toch normaal dat je nu en dan zin hebt in een goed vrijpartij?’

Holly sprong van de kruk toen iemand haar riep.

Verrast keek ik haar na.

Geen relatie? Gewoon een vrijpartij? Ik zag Jeremy zijn hand om een meisje heenslaan. Was dat hoe hij het ook zag? Was ik dan de enige die onze intimiteit als een relatie zag?

Ik begreep niet zo goed waarom mijn hart opeens pijn deed en het voelde alsof iemand mij in mijn buik trapte.

'Piper, kun je even bijspringen?'

Papa riep me en leidde me van mijn gedachten af. Dus sprong ik van de kruk af en ging helpen achter de bar.

Doodmoe lag ik pas om middernacht in mijn bed. Ik woonde alleen boven het theater. Daar was een kleine woning, net groot genoeg voor mij.

In het theater waren de lichten uit en de rust wedergekeerd, maar in het donker begon mijn onrust.

De woorden van Holly weerklonken weer in mijn hoofd.

Seks was geen relatie? Dat was toch onzin? Je deelde toch een zekere intimiteit? Dat was het toch een relatie? En ja, soms begon liefde met seks, toch?

Ik draaide me op mijn rug. Ik dacht aan die mannen die kort in mijn leven waren geweest, kort en alleen voor de seks, terwijl ik me met hart en ziel gegeven had aan wat ik dacht dat een liefdesrelatie was.

Ik kon het niet anders dan er voor de volle honderd procent instappen. Ik wilde zo graag de liefde in mijn leven zoals die tussen papa en mama was geweest voordat mama verongelukte.

Ik draaide weer op mijn zij.

Ik wilde die warmte, die veiligheid, dat vertrouwen en die steun terug.

Ik slaakte een diepe zucht.

Wat er met Jeremy was, voelde niet als een echte relatie, dat moest ik wel bekennen.

Mijn verlangen naar liefde maakte me soms blind voor wat iemands werkelijke redenen waren, besepte ik opeens.

Jeremy had me nooit verteld dat hij van me hield, dat ik speciaal voor hem was, of dat hij graag bij me wilde zijn.

Ja, als we samen vreeën, dan was er vaak vuurwerk, maar dat was het dan ook. Ik had hem ook al vaker met een fan zien vertrekken. En we hadden daar soms woorden over gehad en dan had ik alle rode vlaggen weer even genegeerd.

Mijn god, ik was echt verblind door mijn zoektocht naar liefde. Jan, Berney en Tobias waren ook nooit verliefd geweest toen ik een relatie met hen dacht te hebben, en eerlijk gezegd had ik de liefde zelf ook niet echt gevoeld, alleen gehoopt nog te kunnen vinden.

Ik dacht dan op dat ogenblik dat het gevoel nog moest groeien om zo te voelen als ik dacht dat liefde moest voelen. Dat de intimiteit vanzelf zou volgen na de seks.

Mijn blik viel op de foto van mijn moeder: haar brede lach, grote bruine ogen en lange roodbruine haren die vrij wapperden in de wind. Die foto was het weekend voor haar dood gemaakt, op het strand waar ze zo van hield.

Ik miste haar nog steeds zo vreselijk, ook al was haar overlijden alweer zeven jaar geleden.

Ik was toen net dertien, zat net in de puberteit, toen ik haar zo nodig gehad om me te begeleiden op dat nieuwe pad, was ze verongelukt.

Mensen zeiden dat ik op haar leek, met mijn grote ogen, haarkleur en kuiltjes in mijn wangen.

Papa zei dat het hem troostte dat hij haar in mij terugzag.

Ik miste haar, ik had zo graag met haar willen praten over het leven, over mannen, over de liefde.

Hoe wist ik nu of ik de echte liefde gevonden had, of dat wat ik voelde alleen maar lust was?

Nog lang lag ik te woelen in mijn bed, tot ik uiteindelijk in slaap viel.

De volgende ochtend werd ik langzaam wakker, het zachte licht viel door de gordijnen en vulde de kamer met een warme gloed. Ik kon de warmte al voelen die de dag ging brengen.

Even bleef ik liggen, luisterend naar het zachte geluid van de stad in de verte. Er was geen haast, nog geen verplichtingen – alleen de stilte van de ochtend en mijn eigen gedachten.

Die avond zou ik weer moeten bijspringen, omdat die bekende band kwam waar ik de naam steeds van vergat.

Waarschijnlijk omdat ik nog nooit van ze gehoord had.

Na een tijdje stond ik toch op, liep naar de keuken zette een kop koffie. Ik pakte mijn gitaar uit de hoek van de woonkamer en ging op de bank ging zitten. Mijn vingers gleden als vanzelf over de snaren terwijl ik een paar akkoorden aansloeg.

De melodie die ontstond was zacht en dromerig, als een weerspiegeling van mijn stemming, van mijn zoektocht naar liefde.

Terwijl ik speelde, voelde ik de rust in mijn hoofd terugkeren.

De muziek hielp me altijd om alles wat ik voelde een plek te geven – de twijfels, het verlangen, het gemis, maar ook de hoop, de zoektocht, de pijn.

Langzaam groeide er een nieuw lied, geboren uit de stilte van de ochtend.

Via de muziek vertelde ik mijn pas ontdekte inzichten dat het oké was om te zoeken, om te verlangen en niet op te geven. Te gaan voor wat in het hart lag.

De uren vlogen voorbij en het was al tien uur geweest toen ik me pas ging douchen en aankleden.

Ik smeerde daarna snel een broodje, omdat ik het ontbijt weer eens vergeten was.

Er was een klein trapje met een deur in mijn woonkamer die ik opendeed. Buiten liep er een richel naar het dakterras. Gelukkig was er een hek dat er langsleiep want het was nogal smal.

Met het gemak van iemand die dat parcours vaker had gelopen, ging ik met mijn broodje en een kop koffie naar het dakterras.

De zon voelde warm aan en ik genoot ervan terwijl ik mijn broodje opat. Ik had uitzicht over de stad en het geluid kwam vertraagd naar boven.

Er waren maar weinig mensen die wisten dat daar een dakterras was. Het was niet echt te zien vanaf de grond. Het maakte het een speciale plek.

Ik ging weer naar binnen toen ik mijn verlate ontbijt had genuttigd, ik kon nooit lang stil zitten en niets doen.

Terwijl ik nog wat akkoorden uitprobeerde, hoorde ik opeens geklop op de deur.

Om bij mij te komen moest je door het theater, naar boven en daar was een deur met een trap naar mijn woning.

Er was wel een deurbel buiten die bij mij afging als het theater gesloten was. Een beetje een rare constructie maar diegene die mij kenden ware, daaraan gewend.

Er waren schoonmakers in het gebouw die de bezoeker vast en zeker hadden binnengelaten. Ik riep dat diegene binnen mocht komen.

Het was Jeremy. Zijn glimlach was ontwapenend.

'Hey,' zei hij, terwijl hij zijn jas uittrok en naast me op de bank ging zitten.

'Hey,' antwoordde ik, mijn gitaar nog in mijn handen.

Even was het stil. Ik wilde het luchtig houden, maar de woorden brandden op mijn tong.

'Jeremy, kunnen we even serieus praten?' vroeg ik, mijn blik op zijn gezicht gericht. Ik zette de gitaar opzij.

Hij boog zich naar me toe en legde zijn hand op mijn knie.

‘Kunnen we dat niet later doen?’ fluisterde hij, terwijl hij me probeerde te zoenen.

Ik trok me een beetje terug. ‘Nee, ik wil weten waar we staan. Wat betekent dit eigenlijk voor jou? Ik bedoel wij samen of wat we samen hebben?’

Hij zuchtte, zijn hand gleed naar mijn gezicht.

‘Piper, je denkt altijd zoveel na. Kunnen we niet gewoon genieten van elkaar zonder moeilijk gedoe?’

Maar ik had het nodig te weten wat hij voelde.

Terwijl hij me opnieuw kustte, wist ik dat het gesprek dat ik wilde voeren, onbesproken bleef.

Eigenlijk was dat al mijn antwoord.

Hij zoende me nog eens met meer dwang.

Zijn mond op de mijne, zijn tong in mijn mond.

Zijn hand gleed onder mijn jurkje op weg naar mijn slipje en mij clitoris die hij snel vond.

‘Jeremy,’ kreunde ik niet wetend wat ik bedoelde.

Of ik een antwoord wilde op mijn vraag of dat hij door moest gaan.

Ik spreidde als vanzelf mijn benen, wat hem aanspoorde.

Mijn heupen bewogen verlangend, omdat het vuur in mij ontstoken werd

Zijn mond zoende me in mijn nek, sabbelde en likte.

Mijn weerstand verdween.

Ik zocht zijn penis die al hard was in zijn joggingbroek.

Deze sprong fier rechtop, toen hij de vrijheid kreeg

Jeremy liet zich achterovervallen, toen ik de schacht bewoog.

Snel en licht knijpend, zoals hij het lekker vond.

Hij bewoog met zijn heupen en kreunde.

Zijn hand zocht mijn borsten in mijn decolleté en hij kneep zachtjes in mijn tepel.

Hij hijgde, genietend van wat ik deed, totdat het voorvocht uit zijn penis kwam en deed toen snel een condoom om.

‘Kom op me.’

Ik trok mijn slipje uit en voldeed aan zijn verzoek.

Verlangend liet ik me over zijn lid zakken.

Ik kreunde van genot toen ik hem zo diep in me voelde.

Jeremy trok me voorover, zodat ik op hem lag.

Hij hief mijn billen een beetje op en bewoog meteen onder mij als een razende.

Door het tempo verloor ik alle controle, zoals altijd en kon ik het alleen maar ondergaan.

Er was alleen die seksuele spanning die ontlading zocht.

Die lichamelijke behoefte die alles overheersend was en me uit de werkelijkheid haalde.

Al snel kwam ik tot een orgasme en Jeremy ook.

Hijgend lag ik op hem om bij te komen maar met lichte dwang duwde hij me van zich af.

Jeremy stond op. Verwijderde het condoom en trok zijn boxer en joggingbroek weer omhoog. Toen liep hij naar de keuken.

Ik hoorde hoe hij iets weggooide en toe een koffie maakte met de machine.

Ik stond ook op. Mijn slipje vond ik tussen de bank terug en trok het aan

Ik pakte mijn kopje van tafel en liep ook naar de keuken voor een koffie.

Jeremy was ruim een kop groter dan ik was. Maar ik was dan ook niet zo groot. Ik haalde net de 1.70 en bij sommige meetlatten, net niet.

Hij keek glimlachend op me neer.

‘Ik heb een razende honger.’

In een automatisme zette ik de koekenpan op het vuur en ging eieren bakken met kruiden en kaas.

Jeremy zat op de bank te wachten en had de tv aangezet.

Toen ik binnenkwam met de borden draaide hij zich om.

‘Het is ook op tv dat de Rileys hier vanavond optreden,’ zei hij met een stem vol bewondering

‘Dat zal pap leuk vinden,’ zei ik en ging zitten.

Het gezicht van een knappe, blonde man was levensgroot in beeld.

‘Dat is de leadzanger Jack,’ zei Jeremy enthousiast. ‘Ik hoop dat wij ook ooit eens zo beroemd gaan worden als zij zijn.’

Ik humde wat. Ik wist zeker van niet. Als band zouden we die status nooit halen.

Het was wel een knappe, charismatische man, geen wonder dat hij de frontman was.

Jeremy at met smaak van zijn gebakken ei op brood, in hetzelfde razende tempo waarin hij alles deed.

Zijn adhd was overal gemakkelijk in terug te vinden.

‘Hoe zit dat nu met ons Jeremy? Wat hebben wij samen?’

‘Een BFWB toch?’

‘Een wat?’

‘Best friends with benefits.’

‘Dus neuken wanneer we zin hebben en meer niet?!’

‘Dat is toch genoeg? Ik heb jeuk en jij hebt jeuk en klaar.’

Hij stond op en rekte zich uit.

‘Ik ga naar huis, nog even pitten zodat ik fris ben als de Rileys optreden, ik ben zo blij dat ik iemand ken die in het theater werkt.’ Hij grijsde.

‘Je gaat nu nog slapen?’

‘Ja ik ben de hele nacht wezen stappen met wat fans maar niet gescoord. Tot vanavond Piper.’

De deur viel achter hem dicht.

Verbijsterd zag ik de waarheid.

Ik bleef achter met de vuile vaat van een man die in de nacht niet had gescoord dus dat bij mij had gedaan?

Friends with benefits?

Kwaad deed ik de tv uit en bracht de vaat naar de keuken.

Waar was de liefde in dat verhaal?

En weer eens beseftte ik dat het tussen mij en Jeremy nooit over liefde was gegaan. Hij had alleen bij mij de verwachting aan liefde gewekt. Ik had nooit meer naar een andere man omgekeken.

Ik was diegene die naar liefde had gezocht in de intimiteit van het vrijen. Ik was diegene geweest die stilzwijgend iedere keer van hem een teken van liefde had verwacht.

Voor Jeremy was het duidelijk geweest. Hij was gewoon nog altijd op jacht en had de geiligheid die dat opwekte en onbevredigd bleef, bij mij gebracht.

Boos waste ik de borden af.

Wat een dom wicht was ik. Was ik dan zo behoeftig? Wilde ik dan zo graag de liefde vinden dat ik blind werd in de buurt van een man?

Ik kreeg een misselijk makend gevoel in mijn buik, toen het antwoord duidelijk in mij omhoogkwam

Opeens voelde ik me daardoor ook eenzaam en verdrietig.

Ik begreep opeens dat intimiteit voor mij de verwachting wekte aan liefde en een relatie, terwijl dat voor de andere sekse helemaal niet zo vanzelfsprekend was.

Verdomme. Natuurlijk hield ik van seks, van die intimiteit, het vuur dat hoog oplaaide voordat het geblust werd, maar ik zou nooit met iemand vrijen van wie ik geen relatie verwachtte.

Tenminste dat had ik gedacht.

Ik moest mezelf opnieuw gaan uitvinden, zoveel was zeker.

Al die mannen in mijn leven hadden niet veel moeite hoeven doen om mij in hun bed te krijgen. Een goede zoenpartij en ik was overgehaald, omdat ik hun aandacht ervoer als die van een potentiële partner.

Verdomme, ik moest leren het andersom te doen als ik de liefde wilde vinden.

De vaat was zo gedaan.

Ik deed mijn laarsjes aan, greep mijn tas en liep naar beneden, waar ik aankwam op de bovenste etage van het theater waar de twee grote zalen waren waar vergaderingen of lezingen plaatsvonden.

De deur met de smalle trap naar mijn woning leek op een kastdeur.

Het viel niet op en zelfs als er iemand naar boven zou lopen dan kwam hij bij een gesloten deur die ik net op slot had gedaan.

Ik rende de trap af naar de begane grond waar zes zalen waren, waarvan twee meestal gebruikt werden voor muziek. De rest was voor theaterstukken, optredens van cabaretiers, toneelstukken, musicals, optredens van scholen een keer in het jaar en de lokale toneelgezelschappen traden er ook regelmatig op.

Ik was opgegroeid in het theater, mama was een goede zangeres geweest en papa vroeger de bandleider die voor haar gevallen was. Ja de verhalen over hoe dat gegaan was, had ik meerdere keren gehoord.

Ik werd begroet door verschillende mensen die er al aan het werk waren.

Simon, de baas over de catering was al bezig het aantal glazen te controleren, de drankvoorraad aan te vullen van de diverse bars en te kijken of alles in orde was. De jongens die verantwoordelijk waren voor het licht en geluid in alle zalen waren ook al druk bezig.

De schoonmakers legden de laatste had aan het opruimen en het schoonmaken van alle vertrekken.

Victor, een oudere man, die als portier werkte, was er ook al. Dat betekende dat er ook een middagmatinee was wat meestal veel kinderen in het theater inhield.

‘Goedemiddag lieverd.’

Papa dook opeens op.

Hij was een grote man met een goed getrimde, witte baard en te lang, krullend haar. Hij was nog altijd erg aantrekkelijk voor vrouwen had ik wel opgemerkt, maar hij wilde na mama niemand meer, had hij gezegd.

Ik vond dat onzin want mama had altijd voor zijn geluk gezorgd en hem vast en zeker hem een nieuwe liefde gegund.

Hij knuffelde mij even en drukte een kus op mijn hoofd.

Vanavond wordt het extra druk liever met de Rileys die komen optreden. Het is een voorspelling wat er dan gebeurd voor de ander twee dagen dat ze hier nog een concert geven. Alles goed met je? Ik zag Jeremy net nog vertrekken.'

'Papa Jeremy en ik zijn alleen vrienden en we spelen in dezelfde band.'

Hij glimlachte. 'Als jij het zegt dan is het zo. Zeg die frontman Spike van de 'Regulators' heeft gisteren nog gebeld en wil je nog steeds in zijn band.'

'Hij weet niet wat nee is.'

'Je kan het een man het niet kwalijk nemen dat hij het nog eens probeert,' zei pap lachend.

Hij drukte nog een kus op mijn hoofd.

'Veel plezier met wat je gaat doen en vanavond om acht uur heb ik je echt nodig.'

'Goed pap, ik zal er zijn.'

Ik liep naar de uitgang. Waarschijnlijk was ik in de avond wel weer eerder aan het werk dan om acht uur.

Ik liep langs het water in de richting van het centrum.

Ik ging lekker winkelen en waarschijnlijk kwam ik met niets thuis. Maar het slenteren, het bekijken van de etalages was een goede manier om even te ontspannen.

En al lopend kon ik altijd goed nadenken.

Hoofdstuk 2

 Lowen.

Iedereen zat al in de tourbus, maar zoals gewoonlijk was Jack weer nergens te bekennen.

Het leek niemand echt te verbazen.

Ik liet mezelf achterover zakken in de comfortabele stoel en sloot even mijn ogen.

De nacht was kort geweest; mijn hoofd zat vol en daardoor had ik lang wakker gelegen.

De sfeer in de band was steeds zo gespannen. Ik beschouwde ze als vrienden, waren we al jaren samen aan het spelen en optreden.

Nick speelde slaggitaar, Brian basgitaar en Jason zat achter het drumstel.

Zelf speelde ik de leadgitaar, maar ik kon eigenlijk met elke gitaar wel uit de voeten.

Sinds Trevor na een zoveelste ruzie met Jack was vertrokken, hadden we geen tekstschrijver meer en speelden we vooral het oud repertoire. Voor de tour die we net begonnen, was dat niet direct een ramp, maar onze fans verwachtten eigenlijk bij elke tournee wel wat nieuwe nummers.

Ik maakte me daar zorgen over, zeker omdat ik bijna alles zelf moest regelen sinds Bill, onze manager, een jaar geleden op staande voet was ontslagen.

Dat moment stond me nog helder voor de geest, alsof het gisteren was.

Ik zag nog voor me hoe hij Brigitte naar zich had toetrokken, hoe ze zoenden en zijn hand onder haar jurk verdween.

De foto's die ik daarna van Jack kreeg waren nog duidelijker. Ze hadden al langer een affaire.

Het verraad had met diep geraakt, mijn vertrouwen in vrouwen was totaal verdwenen.

Voor Brigitte had ik ook al een paar keer mogen meemaken hoe gemeen en doortrapt vrouwen konden zijn, terwijl ze riepen dat ze voor de liefde gingen, gingen ze voor de roem en het grote geld.

Brigitte spande echt de kroon. Ze was lief, meegaand geweest, had voor me gezorgd en me overladen met aandacht, totdat we getrouwd waren.

Ik wist het. Ik had niet veel ervaring met vrouwen en ik trapte al snel in de belofte van liefde die ik dacht te zien in hunkerende ogen.

Ik was toen al een tijdje aangetrokken geweest tot Brigitte met haar grote blauwe ogen en die onschuldige blik, ze had mijn hart sneller doen slaan. Maar ik had niets gedaan omdat Jack in haar geïnteresseerd leek.

Toen ze me eindelijk zag staan naast Jack, had ik meteen mijn gezonde verstand aan de wilgen gehangen.

'Komt Jack vandaag nog of hoe zit het?' vroeg Jason waarmee hij mijn gedachtegang onderbrak. 'Het lijkt verdomme wel of het hem steeds minder interesseert dat we op hem moeten wachten.'

Ik greep mijn telefoon, toen er net een nieuw type Mercedes kwam aanrijden en Jack eruit stapte.

Hij klom luidruchtig in de bus.

'We kunnen gaan, Jack is hier,' zei hij tegen onze vast chauffeuse Alyssa die meteen de bus startte en hij plofte tegenover mij neer op een stoel.

'Man, man, sommige vrouwen weten ook niet wanneer ze moeten stoppen met mij te plezieren.'

Hij keek me grijnzend aan. Zijn blauwe ogen waren bloeddorlopen en ik vermoedde dat hij weer genoeg drank en waarschijnlijk ook drugs had gebruikt de afgelopen nacht.

‘Het was een topfeest Lo, zeker niks voor jou. Maar man, man wat een hete wijven daar. Heerlijk.’

Ik zag opeens tandafdrukken op zijn knokkels.

‘Je hebt toch niet één van die hete wijven op haar gezicht geslagen?’ vroeg ik zacht terwijl de bus wegreed.

‘Natuurlijk niet man, waar zie je me voor aan.’ Hij wreef over zijn knokkels, maar verklaarde verder niets.

Hij sloot zijn ogen en ik vermoedde dat hij net zo moe was als ik. Even later klonk zijn gesnurk.

‘Lekker, kunnen we hier de hele tijd naar luisteren,’ mopperde Nick en wierp een afkeurende blik op Jack.

‘Zet je koptelefoon dan op man,’ adviseerde Brian en voegde zelf de daad bij het woord.

Ik keek eens rond.

Het zou me niets verbazen dat na deze tour de gitaren en het drumstel aan de wilgen werden hangen. De jongens waren steeds minder gemotiveerd en dat was te horen in de muziek. We hadden een nieuwe impuls nodig.

Nieuwe songs zou ons op weg helpen en Jack moest eens leren om zich in te houden met de drank en de vrouwen.

Maar ik wist dat hij niet luisterde naar mij.

We waren broers, maar zo verschillend. Jack was iemand die graag in de spotlights stond, altijd onder de mensen was, zei wat hij dacht en nam wat hij wilde.

Ik was precies het tegenovergestelde. Ik hoefde niet zozeer op de voorgrond en hield eerder mijn mond dan dat ik zei wat het was dat ik verlangde.

Ik ontliep ruzies en het leek wel alsof Jack ze juist opzocht.

Mijn telefoon waarschuwde dat er een telefoontje binnenkwam.

Verrast zag ik dat het Brigitte was. Ik drukte haar weg.

Het was zwak, maar ik had haar nog steeds niet geblokkeerd, ook al wilde ik niets meer met haar te maken hebben.

Ik keek naar haar foto naast haar oproep: blond haar, blauwe ogen, slank figuur. Jack had haar leek het toen, en toch koos ze destijds opeens voor mij.

Ik dacht toen dat ze van me hield ook al bleef ik eerst sceptisch. Want het was niet vreemd dat als Jack klaar was met een vrouw, ze mij uitkozen om bij hem in de buurt te kunnen blijven.

Uiteindelijk geloofde ik in een toekomst samen en toen ze aandrong op trouwen, had ik dat met alle liefde gedaan met het oog op een gezin in de toekomst.

Maar wie had ik voor de gek gehouden?

Vanaf het begin van onze relatie kwam alle liefde van mijn kant, al had ik dat toen niet zo gezien.

Ik zei meteen dat ik van haar hield, maar zij? Ik kon het op één hand tellen en dat was dan in het begin voor ons trouwen.

Ze wilde ook graag een gezin, een zoontje dat op mij zou lijken, maar hoeveel van die wensen waren waar geweest?

Uiteindelijk bleek ze vooral op mijn geld uit.

Toen dat bijna op was, was ook de liefde verdwenen en zocht ze haar volgende slachtoffer.

En dat werd Bill, onze manager die geld als water had.

Bill werd ontslagen door mij, met steun van de band.

Zelfs Jack was even woedend geweest, maar uiteindelijk kwam alles op mijn schouders terecht, omdat Jack mij verweet dat we geen manager meer hadden toen het moeilijker werd met de boekingen.

Ik staarde naar buiten waardoor ik gedeeltelijk mijn eigen spiegelbeeld zag weerkatsen in de ramen.

Ook ik had het blonde haar en de blauwe ogen, net als Jack, maar daar hield echt de vergelijking op.

We hadden drie optredens te doen in de stad in het noorden van het land waar onze tour begon. Alle drie optredens waren al lang uitverkocht, dus dat klonk goed

En daarna gingen we nog vier steden af.

We reden rond in onze eigen tourbus en overnachten in hotels.

Alles was tot in de puntje geregeld, dus verwachtte ik geen problemen meer.

De bedoeling was om dan na een aantal maanden van rust weer eens een buitenlandse toer te gaan doen.

Dat betekende dus dat ik in die rust aan het werk moest om dat allemaal in te plannen.

Ik zag de wereld buiten snel aan ons voorbij trekken en had het gevoeld dat het ook zo met mijn leven was.

Misschien moest ik eens een vakantie nemen en op reis gaan door Schotland. Daar lagen eigenlijk onze roots, hoewel we daar maar een paar jaar als kind hadden gewoond.

Toch voelde het altijd als thuis, misschien omdat onze ouders daar altijd verlangend over verteld hadden toen ze nog leefden.

Misschien woonde daar wel de liefde van mijn leven, alhoewel ik niet geloofde dat die echt bestond.

Het zou voor de rest van mijn leven wel zo blijven als het was.

Nu en dan maar een scharrel en de vage hoop dat ik ooit iemand zou vinden die speciaal voor mij was en ik voor haar.

Jack werd wakker en ging naar het toilet.

'Ik ga in de bunker slapen,' riep hij daarna en klom in een van de slaap cabines achter in de bus.

Dan klonk het gesnurk tenminste niet zo luid.

Ik zocht op mijn telefoon het hotel op waar we zouden overnachten na het optreden en het theater waar we naartoe reden.

Het zag er nieuw uit. Het was dat of verbouwd. Het lag aan een kanaal, maar was voor artiesten en hun vervoer aan de

achterkant te bereiken met een immense parkeerplaats en een hek, waar ook beveiliging was.

Het zag er goed uit.

Het had ook goede recensies en een goede naam.

De artiesten werden altijd in de watten gelegd, had ik gelezen, dat klonk aantrekkelijk.

‘Lowen, Brigitte heeft mij geappt en gevraagd of je haar wil bellen.’ Nick keek me verbaasd aan.

‘Hoezo heeft ze jouw telefoonnummer?’ vroeg Brian en dat was precies mijn idee.

Totdat hij ook een berichtje van haar kreeg.

‘Dat moet uit Bills bestand komen,’ raadde ik. ‘Ik heb geen idee wat ze van me moet.’

‘Dan neem je op of bel je haar terug,’ vond Jason.

Daar had hij natuurlijk wel een punt. En zeker omdat iedereen in de bus er last van had, nam ik op toen ze me weer belde.

‘Waarom druk je me weg?’ vroeg ze geërgerd. ‘Ik heb je hulp nodig. Bill ligt in het ziekenhuis en nu kan ik niet bij het geld op zijn bankrekening om alles te betalen.’

‘En waarom bel je mij dan?’ vroeg ik verbaasd. ‘Ik dacht dat jij me wel iets kon lenen, totdat hij weer bij bewustzijn is.’

Haar stem bracht herinneringen aan wilde nachten, maar ook aan ijzige ruzies.

‘Hoeveel heb je nodig?’

‘Ik wist wel dat je me zou helpen.’

‘Eenmalig Brigitte.’

Ze noemde een bedrag dat nog twee keer verhoogd werd met een smeekbede en ik maakte het bedrag naar haar over.

Pas toen vroeg ik me af, waarom ik het haar niet gewoon had geweigerd. Het antwoord was duidelijk.

Ik had snel medelijden met iemand, zeker als ik me in diegene verplaatste.

Het was mijn valkuil. Ik moest daar toch eens aan werken.

Bovendien kon ik waarschijnlijk fluiten naar mijn geld.

De bus draaide langzaam de parkeerplaats van het geboekte hotel op. Door de getinte ramen van de bus zag ik al een groepje mensen bij de ingang staan, sommigen met spandoeken, anderen met albums en stiften in hun handen.

Zodra de bus tot stilstand kwam, klonk er gejuich.

Jack was meteen klaarwakker. 'Hoor je dat, broertje? Onze fanclub is weer compleet,' grijnsde hij terwijl hij zijn zonnebril opzette.

Nick keek even op van zijn telefoon en zuchtte. 'Hopelijk zijn ze snel tevreden, ik heb honger.'

Brian lachte. 'Kom op, een beetje aandacht is toch goed voor de moraal?'

De deur van de bus zwaaide open en Jack sprong als eerste naar buiten.

Meteen werd hij omringd door enthousiaste fans die om handtekeningen vroegen en selfies wilden maken.

Ik bleef even zitten, haalde diep adem en stapte toen ook naar buiten.

De zon scheen fel en de opwindning van de fans werkte aanstekelijk.

Een meisje met een bandshirt stak verlegen haar notitieboekje naar me uit. 'Wil je alsjeblieft hier iets inschrijven?' vroeg ze zacht.

Ik glimlachte en zette mijn naam in haar boekje, terwijl ik haar een bemoedigende knik gaf.

Achter me hoorde ik Jack al grappen maken en poseren voor foto's.

De rest van de band had ook zijn handen vol.

Na bijna een half uur baanden we ons een weg naar de ingang van het hotel.

De manager stond ons al op te wachten en gebaarde dat we snel naar binnen moesten komen.

Terwijl de deuren van het hotel achter ons dichtvielen, voelde ik de spanning van de reis met al dat gepieker langzaam van me afglijden.

In de avond zouden we weer optreden, maar het was eerst tijd om even op adem te komen.

Jack gaf me een speelse por. 'Klaar voor nog een avond vol muziek en chaos?'

Ik knikte en kon een glimlach niet onderdrukken. 'Altijd.'
Voor een optreden was ik altijd te porren.

Zodra we de lobby binnenliepen, werd Jack alweer omringd door een paar enthousiaste fans die te vinden waren onder de bezoekers van het hotel en het personeel.

Hij genoot zichtbaar van de aandacht en begon direct te flirten. 'Zin in een afterparty?' vroeg hij met een brede grijns, terwijl hij zijn sleutelkaart omhooghield.

Een paar meiden giechelden en volgden hem zonder aarzelen richting de lift.

Nick schudde zijn hoofd. 'Die leert het ook nooit,' mompelde hij, terwijl hij zijn tas over zijn schouder gooide.

Brian en Jason wisselden een blik en lachten zachtjes.

'Wij gaan gewoon even liggen,' zei Brian. 'Vanavond wordt het druk genoeg.'

Ik knikte en liep met hen mee naar de kamers.

De gang was rustig, het contrast met de drukte beneden was bijna komisch.

Iedereen verdween naar zijn eigen kamer, gordijnen dicht, schoenen uit.

Even rust, even stilte voor de storm van het optreden van die avond.

Terwijl ik op bed lag, hoorde ik in de verte gelach en stemmen uit Jacks kamer komen

Ik glimlachte.

Sommige dingen veranderen nooit. Maar voor toen was het goed zo: rust, muziek in mijn hoofd, en later weer samen het podium op.

Ik schrok wakker uit een onrustige slaap. Even moest ik oriënteren waar ik was: het hotel, de band, de stad waar we die zouden optreden.

Het was nog stil op de gang; alleen het zachte gezoem van de airco en af en toe een stem uit een verre kamer.

Mijn hoofd voelde zwaar, maar de gezonde spanningen van het optreden begon alweer te kriebelen.

Ik stond op, gooide wat water in mijn gezicht en keek naar buiten. Ik had een uurtje geslapen en had zo nog veel tijd over voordat we na het diner naar het theater zouden gaan.

Opeens had ik de behoefte om naar het theater te lopen dat niet zo ver moest zijn en daar de boel wat de controleren.

Dan kon ik in ieder geval ook zien of de instrumenten daar al waren aangekomen.

Beneden zag ik nog steeds wat fans bij de ingang, hopen op een glimp van Jack of misschien een handtekening van een ander bandlid.

Ik had geen zin om alweer in die drukte te belanden en bovendien kon ik dan nooit alleen de stad inlopen.

In plaats daarvan besloot ik het hotel via de achterdeur te verlaten en werd daarbij geholpen door de receptionist.

Buiten was het warm, de stad gonsde van het leven, maar ik voelde me nog steeds moe en verlangde naar de anonimiteit om met mezelf in contact te kunnen komen.

Op het plein koos ik een rustig terras uit, zo ver mogelijk van de drukte.

Gelukkig was ik nog niet herkend en dat kwam waarschijnlijk omdat ik alleen rondliep. Hoewel sommige dames me wel

onderzoekend aankeken, was ik alweer verdwenen voordat ze daarover na konden denken.

Ik bestelde een koffie op het terras probeerde me onbewust kleiner te maken in de hoop dat niemand mij alsnog zou herkennen.

Terwijl mijn blik over het plein dwaalde schoof er opeens een jonge vrouw bij mij aan het tafeltje.

‘Mag ik hier even zitten? Er is verder geen plaats meer op het terras en ik wil niet binnen zitten met dit prachtige weer.’

Ik knikte.

Ze glimlachte kort, zette haar tas neer en keek even naar mij.

Ik knikte beleefd maar wendde toen snel mijn blik af.

Steels keek ik naar haar, terwijl ik zogenaamd de menukaart bestudeerde.

Ze was aantrekkelijk – de manier waarop haar roodbruine haar viel, de open blik in haar donkere ogen, de ontspannen manier waarop ze even vermoeid achteroverleunde en haar ogen voor een minuut sloot.

Maar juist daarom hield ik zeker afstand.

Ik wist inmiddels uit ervaring dat aantrekkingskracht vaak tot problemen leidde, zeker omdat ik maar kort in de buurt bleef.

Het was belangrijk dat ze mij niet als muzikant herkende, dan kon ik nog even van haar aanblik genieten.

Ik concentreerde me op mijn koffie, probeerde mijn gedachten te ordenen maar merkte toch steeds dat mijn blik weer naar haar afdwaalde.

Ze straalde iets uit wat mij raakte, iets vertrouwds, iets puurs, maar ik kon het niet plaatsen. Het was vreemd en onlogisch wat ik voelde.

Na een paar minuten verbrak zij de stilte tussen ons.

‘Druk vandaag in de stad hè?’ zei ze, terwijl ze haar jas uittrok en ik een groen truitje gewaarwerd dat om stevige, grote borsten spande.

‘Ja, het lijkt wel alsof de hele stad buiten is,’ antwoordde ik, mijn stem wat schor van de spanning of ze me zou herkennen waardoor ik dan gedwongen werd verder te lopen.

Ze lachte zacht. ‘Ik probeer altijd de drukte te vermijden, maar soms lukt dat gewoon niet en heb ik geen idee wat een rustige tijd dan zou zijn om door de stad te lopen’

Ik knikte en keek even naar haar tassen. ‘Lekker gewinkeld?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ach, vooral rondgekeken. Het is meer het idee van even weg zijn uit de routine. Ik heb wat gekocht voor mijn vader, hij verdient we weer eens een opkikkertje. En een boek voor mijn vriendin meegenomen waarvan ik weet dat ze die al een tijdje wilde kopen.’

Dat verwonderde mij. Zij kocht wat voor anderen?

Er viel een korte stilte. Ik voelde me langzaam wat meer ontspannen. Het was prettig om gewoon als mezelf te praten, zonder dat iemand me herkende of iets van me wilde.

‘Ben je hier bekend?’ vroeg ik toen.

Ze knikte. ‘Zeker. Ik woon hier al mijn hele leven.’

‘Weet je dan waar het theater is? Ik moet daar straks zijn om alvast het podium te verkennen.’

Ze glimlachte met een geamuseerde blik in haar ogen die ik niet zo snel kon plaatsen.

‘Dat is vlakbij. Je hoeft eigenlijk alleen maar het plein over te steken en dan naar rechts, dan ga je rechtdoor een bruggetje over en zie je het vanzelf.’

Ik aarzelde even, maar besloot het toch te vragen.

‘Zou je dan misschien mee kunnen lopen? Ik ben verdwaal altijd snel in nieuwe steden.’

Ze glimlachte. ‘Natuurlijk, dat is geen probleem.’

Ze had prachtige grote donkere ogen die me in alle openheid aankeken. Het ontspande me omdat ze me niet scheen te herkennen en zelfs niet vroeg wat ik in het theater ging doen.

‘Wil je ook nog een cappuccino?’ vroeg ze, ‘Het duurt te lang om op de ober te wachten, ik haal het binnen zelf wel even.’

‘Ik knikte dat leek me heerlijk.’

Ze kwam al snel met twee kopjes terug.

Toen ik aanstalten maakte om het te betalen lachte ze.

‘Die krijg je van mij. Bovendien heb ik al betaald en de koffie die je net had ook.’

Verrast keek ik haar aan.

‘Dan krijg je nog geld van me.’

‘Nee, beschouw het maar als een beloning voor het feit dat je me aan je tafel liet zitten.’

‘Dan zou ik jou moeten belonen voor dat je me zo naar het theater brengt.’

Ze glimlachte. ‘Dan houd ik dat tegoed.’

‘Mag ik je naam weten?’ vroeg ik.

‘Piper. En jij?’

Ik twijfelde even. ‘Aren.’

‘Hallo Aren,’ zei ze, terwijl ze me een stevige hand gaf en vriendelijk lachte. Haar ogen gleden kort over me heen, zonder dat ik het gevoel kreeg dat ze wist wie ik was.

Opgelucht haalde ik adem; het zou zo ongemakkelijk zijn geweest als ze een fan bleek te zijn.

Ze was mooi, vooral door haar uitstraling. Haar sproeten en brede lach met kuiltjes in haar wangen vielen extra op.

De koffie was snel opgedronken.

‘Zullen we gaan, Aren?’ vroeg ze, na een blik op haar telefoon.

We stonden op en liepen samen het terras af.

Terwijl we het plein overstaken, voelde ik een lichte spanning.

Ik was benieuwd naar haar, en ergens hoopte ik dat het moment samen nog wat langer zou duren. Maar ik hield mezelf in toom — ik wist inmiddels dat aantrekkingskracht en liefde zelden simpel waren. En over een paar dagen vertrok ik weer.

Piper vertelde onderweg wat wetenswaardigheden over de stad die ik amper hoorde, omdat zij me zo afleidde met haar verschijning, ik leek wel een puber die voor het eerst een meisje ontdekt.

Opeens zag ik het theater aan het water liggen met een grote groep mensen die ervoor stonden te wachten.

Ik bleef even staan en ze keek me vragend aan.

‘Is het niet wat je verwachtte?’

‘Nee, het gebouw is prachtig. Maar al die mensen daar... die zou ik het liefst vermijden. Is er geen achteringang?’

Ze kreeg een brede glimlach. ‘Kom maar mee.’

In plaats van dat we naar de hoofdingang liepen, sloegen we een steegje in dat tussen twee huizen inlag.

We kwamen inderdaad uit aan de achterkant van het theater.

Daar was de brede straat met een grote parkeerplaats achter een hek die ik op internet had gezien.

Tot mijn verbazing werd ze meteen binnengelaten toen ze zich meldde; ze had een pasje en we liepen via de achterdeur naar binnen.

Verbaasd keek ik haar aan.

‘Je werkt hier?’

‘Ook, en ik woon hier.’

‘Hier?’ vroeg ik nog eens.

Ze wees naar boven. ‘Daar is een woning.’

‘Waar moet jij zijn voor je controles?’

‘Eh, de zaal waar de Rileys vanavond optreden,’ zei ik wat onzeker.

‘Wacht even, ik zet mijn tassen weg en dan laat ik het je zien. Ben je de manager of zo?’

Ik knikte.

Ze zette haar tas op de trap die leidde naar de vergaderzalen, volgend de borden en liep met me mee

Het was druk met personeel; overal werd gewerkt.

Ze werd aan alle kanten begroet en groette vriendelijk terug. Ik merkte dat ze een verbindende uitwerking op mensen had. Ik vermoedde dat het kwam door haar authentiek uitstraling. We liepen door een smalle gang en kwamen via een deur op een podium uit.

‘Daar komt de band binnen,’ wees ze. ‘Links is de vrachtdoor voor instrumenten, daarachter in die lange gang zijn de kleedkamers.’

Ik liep het podium op, keek de lege zaal in en ademde diep in. Daar zou het die avond allemaal gebeuren. Even voelde ik de vertrouwde rust die het podium me altijd gaf. Dat was mijn plek, mijn moment om alles los te laten aan zorgen en problemen en in contact te staan met mezelf.

‘Is de akoestiek hier goed?’ vroeg ik.

Ze glimlachte. ‘Deze zaal is speciaal gebouwd voor muziekconcerten.’

De grote deuren gingen open en ik zag de vrachtwagen met onze instrumenten staan. Gelukkig waren ze ruimschoots op tijd.

‘Wil je de kleedkamers zien en de artiestenfoyer, Aren?’

Ik knikte en volgde haar.

De naam van de band stond al op de deur van de artiestenfoyer of green room zoals sommige mensen het noemde.

De ruimte was groot genoeg voor ons allemaal, met een fijne bank, een tv en een bar met krukken.

‘De artiestenfoyer is alleen voor de band toch?’ merkte ik op.

‘Ja dan is het gemakkelijker te beveiligen tegen fans,’ zei ze, en wees op een deur.

‘Daarachter is nog een rustkamer met een bed.’

Ik knikte en hoopte dat Jack niet op het idee zou komen daar een fan mee naartoe te nemen.

‘Wat doe jij hier eigenlijk voor werk?’ vroeg ik.

‘Ik ben manusje-van-alles, meestal catering, gastvrouw of ik sta achter de bar,’ zei ze met een glimlach.